

Maanviljelyksen Kehitys, Yhteiskunnallisen Kehityksen Rinnalla.

W. Rein.

Kaikki elävät, eläimet ja kasvit, saavat ravintonsa luonnosta, se on, maasta ja ilmasta. Kaikki elävät jonkun toisen elämän kustannuksella, ravitsemalla itsensä, joko toisilla eläimillä tai kasveilla. Siis, ihmisen elääkseen täytyy hävittää toista elämää. Tällaista taistelua elämästä kutsutaan olemassaolontaisteluksi.

Olemassaolontaistelu ihmisillä ja muilla eläimillä on erilaista. Eläimillä ja (ihmisilläkin ennen) on tämä taistelu vaan vaistomaista. Ihmisellä, joka on henkisesti kehittynein eläin, tämä taistelu on tietoista. Tietoista olemassaolontaistelua kutsutaan työksi. Tätä työtä eli taistelua luontoa vastaan, aseiden, työkalujen eli koneiden kanssa kutsutaan teknikaksi. Sitä, miten tässä taistelussa eli työssä ominstutaan, kutsutaan teknikan kehitykseksi.

Samanlainen eläin kuin muutkin.

Joitakin tuhansia vuosia sitten ihmiset elivät luonnossa villinä. Silloin he eivät tehneet työtä. Heidän olemassaolontaistelunsa oli vaan vaistomaista, samatan kuin muillakin eläimillä. He ravitsivat itsensä puiden hedelmillä ja marjoilla. Asuntoja eikä vaatteita heillä ei ollut, eivätkä he niitä tarvinnutkaan, sillä he asuivat vaan lämpymässä vyöhykkeessä, "paratiisissa."

Aseen ja tulen keksintö.

Myöhemmin he oppeivat käyttämään asetta ja tulta hyväkseen. Silloin erkanee ihminen kaikista muista eläimistä. Hänen vaistomainen olemassaolontaistelunsa muuttui silloin tietoiseksi, työksi. Ihmiset silloin muuttivat elintapojansa. He aikoivat käyttää ravinnokseen toisten eläinten lihaa. He asettuivat jokivarsille, pyydystellen kaloja sekä muita eläimiä. Tällöin he myöskin liikkui pois lämpymästäkin vyöhykkeestä, käyttäen suojanaan eläinten nahkoja.

Kotieläimet. Maanviljelyksen synty.

He ottivat eläimiä kiinni tappamatta niitä ja

kesyttivät ne, myöhemmin tappaakseen ruuakseen, tai käyttääkseen niitä lypsyeläiminä ja vetojuhtina.

Ihminen huomasi, että kasvin siemen maassa itää ja siitä kasvaa uusi, samanlainen kasvi. Tämä keksintö, samoin kuin muutkin siihen aikaan, tapahtui luonnollisesti sattumalta. Tapahtuman lukemattomia kertoja uusiintuessa, ihminen vihdoin sen huomasi ja alkoi tutkimaan ja kokeilemaan.

He alkoivat nyt kylvää erinäisten, tarvitsemiensa kasvien siemeniä maahan ja niin alkoi maanviljelys. Meillä on jätteitä ja todistuksia virran laaksossa, Egyptissä. Se seutu oli ja on vieläkin maailman hedelmällisin, mutta kaipaa keinotekoista kastelua.

Sukukommunismi.

Ihmiset ryhmittäytyivät silloin suvun perusteella. Heidän tuotantoteknikansa oli niin alhainen, että yksin tai pieninä joukkoina he eivät olisi voineet taistella luontoa vastaan onnistuneesti. Naiset lasten kanssa pysyivät aina kotona, harjoittaen maanviljelystä ja kotieläinten koitoa. Miehet metsästäivät ja kävivät sotaa.

Heidän joukkonsa lisääntyessä he huomasivat tarvitsevansa johtajaa eli yleistä järjestäjää. Suvun vanhin valittiin, enimmäkseen kokennena, tähän tehtävään. Häntä kutsuttiin patriarkaksi ja oli hänellä ennenpitkää rajaton valta sukunsa jäsenten ylitse.

Yksityisomistusoikeutta ei silloin vielä ollut. Jokainen työskenteli yhteiseksi hyväksi ja patriarkka jakoi kullekin tarvitsemansa ravinnon ym. tarpeet. Mutta patriarkka kehitti yksityisomistusoikeuden. Hän alkoi käyttää suvun yhteisiä varastoja ominaan.

Orjatalous. Suurviljelys.

Eri sukukunnat kävivät alituisesti keskenään sotaa. Sotavangit ensin tapettiin ja syötiin, mutta myöhemmin he tehtiin työjuhiksi, orjiksi.

Eri ihmis-ryhmät alkoivat harjoittaa vaihtoa eli kauppaa. Suojellakseen itseään vihollisten hyökkäyksiltä ja turvatakseen kauppaansa useat sukukunnat perustivat yhfeisen laitoksen, valtion.

Huomatuin senajan valtioista oli Rooman valtio. Patrairkoista oli tullut nyt orjaisäntiä, ylimyksiä ja kuninkaita. Työläiset olivat joko orjia tai vapaita pieniljelijöitä sekä kourallinen käsi-työläisiä ym. palkkatyöläisiä.

Orjatalous edellytti sotien käymisen, joiden avulla hankittiin uusia orjia, sekä suurviljelyksen, kun oli saatu riittävä määrä orjia. Rooman valtiossa, sen kukoistusaikana, harjoitettiin erittäin laajaa suurviljelystä. Tuhasia, jos ei miljoonia, orjia työskenteli yksillä pelloilla. Tällainen suurviljelys, vaikkakin teknika oli äärettömän alhainen, saattoi äärettömät joukot entisiä pienviljelijöitä maattomiksi proletaareiksi. Nämät proletaarit kokoontuivat Roomaan ja sen ympäristölle, jossa ylimystö mässäsi. Ilmystö oli pakotettu heitä ruokkimaan ja käytti heitä äänestyskarjanaan ja sotilaina.

Samalla aikaa maanviljelyksessä oli myöskin tapahtunut ratkaiseva muutos. Orjaisännät olivat ennen itse persoonallisesti tuotantoa johtaneet, mutta nyt he siirsivät tämänkin tehtävän varsinaisille työläisille, joko orjille tai vapaille. Itse he alkoivat halveksua kaikkea työtä ja vetäytyivät pääkaupunkiin mässäämään.

Orjakapinat.

Sorretut orjat pelloilla toisinaan nousivat tuhatlukuisina kapinaan isäntiään vastaan. Surmasivat ja hävittivät kaiken mitä eteensä sattui, mutta he eivät olleet kyllin tietoisia järjestääkseen joukkojansa tehokkaaseen puolustukseen ylimystön harjoitettuja sotajoukkoja vastaan, eivätkä tietäneet mitä he olisivat alaslyömänsä orjayhteiskunnan tilalle rakentaneet. He aina poikkeuksetta hävisivät ja tulivat verisesti kostetuksi.

Täten Rooman valtakunnan rappeutuessa ja heikentyessä ulkonainen vihollinen, Germanilaiset raakalaiset, hyökkäsivät maahan ja hävittivät Rooman niin ettei jäänyt kiveä kiven päälle. Samalla he hävittivät myöskin koko Rooman yhteiskunnan ja silloisen sivistyksen.

Pienviljelys elpyy.

Rooman valtion mukana hävisi myöskin suur-

viljelys. Valloittajat ryntäsivät nyt maalle, kukin otaen tilkun itselleen. Toinen syy suurviljelyksen häviämiseen oli väestön lisääntyminen. Koska maanviljelyksessä ei vielä käytetty koneita, auraa lukuunottamatta, niin pienviljelys oli tuotavampaa kuin suurviljelys. Pienviljelijä voi paremmin muokata ja hoitaa peltonsa, joten sama ala tuotti nyt enemmän kuin ennen.

Feudalismi.

Samasta syystä kuin eri sukukunnatkin olivat liittyneet ja ryhmittyneet, myöskin nyt pienviljelijät liittyivät n. k. maanviljelysyhdyskunniksi. Valitsivat itselleen järjestäjän eli johtajan, josta myöhemmin kehittyi feudaliherra, samaten kuin ennen patriarkasta oli kehittynyt orjaisäntä.

Feudaliherrat omistivat nyt kaiken maan ja vuokrasivat sitä talonpojille. Feudaliherra valitsi itselleen sopivimman ja mielyttävimmän paikan, johon hän rakennutti linnansa ja viljelytti sen ympärillä olevia maita verotyöllä (taksvärkki).

Maaorjuus.

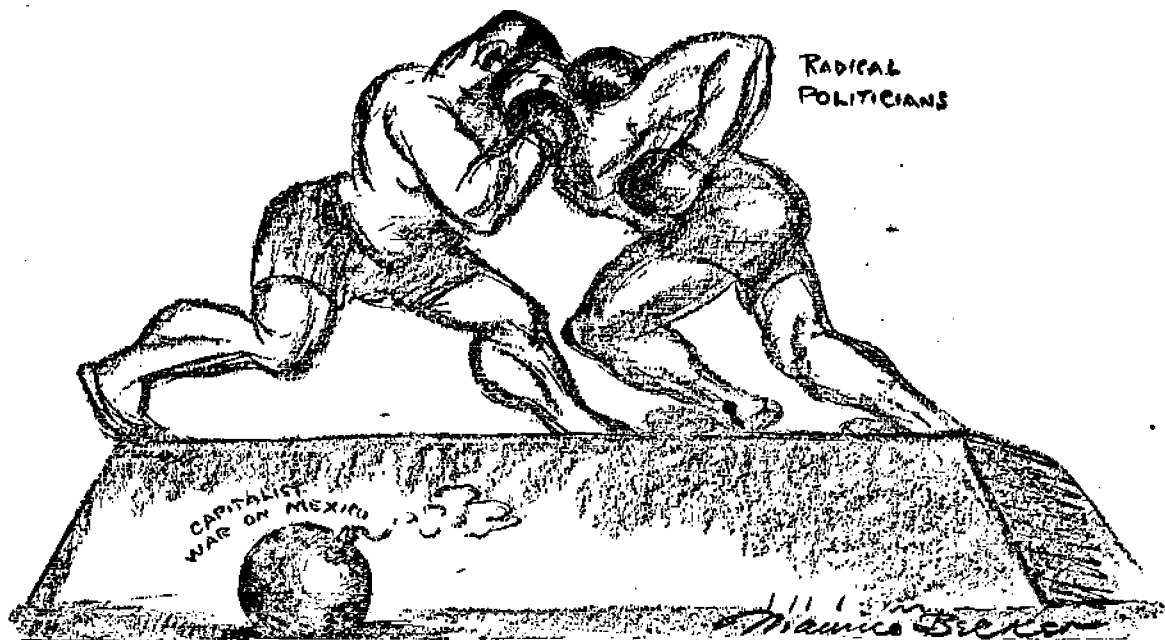
Feudaliherra lisäsi alustalaisilleen veroja sen jälkeen kun hän luuli alustalaisensa voivan maksaa. Verotuksen noustessa ylenmääräisen korkeaksi, talonpoika usein jätti maan, heittäen maanviljelyksen sikseen. Estääkseen tämän tapahtumasta, feudaliherrat laateivat lain, joka kielsi talonpojilta muutto-oikeuden. Hän oli sidottu maahan. Hän oli nyt maaorja.

Kaikellinen orjuus aina rappeuttaa sen laitoksen, jossa orjuus ilmenee. Maaorjuus rappeutti maanviljelyksen. Kuka viitsi muokata maata ja kehittää maanviljelystä, kun feudaliherra vei kuitenkin kaikki tuotteet, mutta koska elää täytyi, eikä maalta saanut poistua, niin piti olla olevansa touhussa kuitenkin, ikäänkuin piiskan pokoittamana.

Kauppa- ja teollisuuskapitalismi.

Kapitalismille orjatyövoima ei ollut sopivaa. Se tarvitsi vapaata työvoimaa, jota voi helposti mielimäärin lisätä tai vähentää, tarpeen mukaan. Kapitalistit myöskin tiesivät, että vapaa työvoima on monta kertaa tehokkaampaa kuin orjatyövoima. Senpätähden nousevan kapitalismin paikoituksesta vapautettiin maaorjat.

Nyt vasta alkoi maanviljelys elpyä. Jokainen

Kapitalistinen järjestelmä synnyttää Tätä kaikkea.

halusi maata, mutta feudaliherrat pitivät kartanonsa. Heillä oli täydellinen oikeus omaisuutensa ylitse. Suurtiloja kuitenkin nyt jaetaan pieniin osiin, palstotetaan . . . Yleisenä tunnuslauseena, sosalistipuolueenkin ohjelmassa on, että maata kaikille. Jokaisen työläisen mielessä palaa halu saada tilkku maata, jossa voisi viettää onnellista ja rauhallista elämää, kuuntelematta vihattuja kapitalistien tehtaiden höyrypillien vihlovia vihellyksiä ja työnjohtajien raakoja kirouksia. Myöskin suurena tekijänä maankaihon synnyttämisessä oli kapitalistisen tuotannon epävarmuus ja tuhoisuus, joka synnytti ajottaista työttömyyttä ja loukkaantumisen, vanhentumisen ja poikoteerauksen kautta teki työläisen elämän äärettömän epävarmaksi ja rauhattomaksi.

Fetischismi.

Luontaistaloudellisessa yhteiskunnassa ihmisissä vallitsi niin kutsuttu luontaisfetischismi — taikausko, joka johtui siitä kun luonnonvoimat hallitsivat ihmistä melkein rajattomasti. Ihminen ei vielä tuntenut luonnotakeja. Hän ei voinut alistaa luonnonvoimia tahtonsa alaisiksi. Tästä johtui pelko, taikausko. Heille kehittyi ymmärrys, että kaiken oleellisen ja näkyvän

ilmiön takana on joku näkymätön henki, joka sitä johtaa ja hallitsee.

Tämän taikausko kiimtyi niin vakavaksi ihmisiin, että he olivat sen orjia. He eivät uskaltaneet tutkia eikä kokeilla mitään. He eivät uskaltaneet ottaa mitään uutta käytäntöön, sillä he pelkäsivät vihoittavansa luonnonvoimat eli jumalat.

Vielä tänäkin päivänä valitsee luontaisfetischismi kansojen keskuudessa, jotka elävät enemmän tai vähemmän luontaistaloudessa. Mainittakoon esimerkiksi India, eli kaikki n. k. "pakanat."

Vaihtotaloudellisessa yhteiskunnassa ihmisiin kehittyi tavarafetischismi. Tavara- eli vaihtofetischismi on luontaisfetischismin vastakohta. Se on sellainen oletamus eli uskonto, että hinta on olellinen tavaralle, että se itsestään kuuluu sille ja on osa siitä. Esim. jos auran hinta on \$20 ei hän ajattele minkätähden se on se, vaan hän yksinkertaisesti päättää, että se hinta on siinä itsestään. Hän ei ajattele, eikä voi ymmärtää, että sen hinta johtuu siitä kuinkapaljon yhteiskunnallista työtä on sen tuottamiseksi täytyntä kuluttaa.

Tällainen uskonto äärettömästi hidastuttaa ke-

hityksen kulkua. Sen vaikutuksen alainen ihminen ei tutki mitään. Hän ei tunne eikä näe ilmiöiden todellista syytä. Se pitää suuret työväen johtajatkin sellaisina pölkkypäinä, että heidän tunnuslauseenaan on: "Kohtuullinen palkka kohtuullisesta päivän työstä."

Maata viljellään koneilla.

Koneita maanviljelyksessä on käytetty vasta noin 50 vuotta. Koneiden käytäntöönotto maanviljelyksessä on ollut hitaampaa kuin muilla tuotantoaloilla. Ensin siihen oli syynä ihmisten tavaton ahdasmielisyyttä ja vanhoillisuus, joka johtui fetischismistä. Myöhemmin on siihen ollut syynä pienilijäin pääoman puute ja myöskin pienviljelys itsestään.

Pienelle tilalle ei kannata hankkia kalliita koneita ja yhteistoiminta maanviljelijän kesken on ollut laimeata. Täten pienviljelys on teknikan kehityksen hidastuttaja.

Löytyy kuitenkin seikkoja, jotka pakoittavat pienviljelyksen muuttumaan suurviljelykseksi eli koneviljelykseksi. Ensin tulee käytäntöön eläimillä vedettävät eli käytettävät koneet, kuten muokkaus-koneet, kylvökoneet, leikkuukoneet ja puimakoneet.

Kapitalistinen koneteollisuus vetää laitoiksiinsa kaiken parhaan työvoiman maaseudulta. Kapitalistit tarjoavat lyhemmän ja säännöllisemmän työpäivän, ja nöennäisesti korkeamman palkan. Työvoiman puute pakoittaa maanviljelijät hankkimaan koneita, voidakseen jatkaa maanviljelystä. Juuri nykyaikana kuuluu maaseuduilta surkea valitushuuto: "Kaikki nuoret miehet ja naiset menevät kaupunkiin." Toinen sellainen valitus oli erittäinkin viime vuonna jo kuuluva, että miten farmarit voivat maksaa \$5 päivältä työläisille, jonka he saavat melkein kaikissa muissa tuotantolaitoksissa. Tämä pakoittaa heidät ottamaan enemmän koneita käytäntöön, tai luopumaan maanviljelyksestä.

Ei riitä enää edellämainitut koneet. Hevoset ovat kalliita hoitaa ja ylläpitää. Täytyy hankkia vetokone. Edemmäksi ei pienilijä voi mennä. Hän ei voi hankkia sellaisia suuria koneita, jotka tekevät usean eri tehtävän yhtäikaa ja nopeasti. Siis hän on tuomittu häviöön. Hän ei voi kilpailla suurviljelijän kanssa. Hän tulee saamaan työstään niin huonon palkan, että hän

mieluummin siirtyy palkkatyöläiseksi ja myy maansa jollekin kapitalistille, joka harjoittaa suurviljelystä.

Koneet jouduttavat tuotantoa.

Esimerkiksi käyttäkäämme yhdysvaltain hallituksen, maanviljelysosaston tilastoja. Vuonna 1830 yhden bushelin vehnää tuottaminen vaati työtä 3 tuntia ja 30 min. Silloin ei käytetty koneita. Vuonna 1896 yhden bushelin vehnää tuottaminen otti vaan 10 minuttia. Silloin jo käytettiin koneita. On mahdoton arvioidakaan kuinka vähään koneet voivat työvoiman tarpeen supistaa, silloin kun ne ovat suuria ja automaattisia.

Koneita maanviljelyksessä käytetään ainostaan kehittyneimmässä yhteiskunnissa, kuten Amerikassa, Australiassa ja Euroopassa. Aasiassa ei niitä vielä käytetä tuskin nimeksikään. Esteenä siihen on fetischismi ja äärimmäisyyteensä kehittynyt pienviljelys. Siellä maanviljelijä omistaa vaan muutaman neliömetrin maata, jota hän viljelee ikäänkuin puurtarhaa. Hän luonnollisesti ei voi hankkia, eikä käyttäkään koneita, sillä hänellä ei ole varoja eikä tilaa. Siellä on maa äärettömän hedelmällinen, joten hän saa tilkustaa sen verran, että tulee toimeen, jollei tule katovuotta. Katovuotena heitä kuolee nälkään satoja tuhansia, jopa miljooniakin, sillä heillä ei voi olla varastoja katovuosien varalta. He ovat suorastaan luonnosta riippuvaisia.

Kapitalistien suhde maanviljelykseen.

Kapitalistit ovat hitaat sijoittamaan pääomiansa maanviljelykseen. Kapitalistit ottivat käsi- eli kotiteollisuuden maanviljelijältä. Siitä on nyt kehittynyt suuri koneteollisuus, jättäen maanviljelyksen kauas jälkeensä. Kaikki tiedämme, että kapitalistit käyttävät ja kehittävät teollisuutta ainostaan lisäarvon luomiseksi, eli voitoksi.

Voittoa kapitalisti saa aina silloin kun hän myy tuottamansa tavaran, vaihtaa sen toiseen tavararaan. Tämä vaihto teollisuudessa tapahtuu nopeasti, joten siis voittoakin tulee usein eli nopeasti.

Maanviljelyksessä vaihto tapahtuu hitaasti, tavallisesti vain kerran tai kahdesti vuodessa. Samaten tulee voittoakin hitaasti. Tämantähden

kapitalisti ei sijoita maanviljelykseen niinkauan kun on muita edullisempia sijoituksia ulettuvissa.

Toinen syy on se, että kapitalistit monopolin kautta täydellisesti kontrolloeraavat maanviljelijän tuotteineen. He voivat ottaa maanviljelijältä hänen tuotteensa niin alhaisella hinnalla kuin he tahtovat. Miksi siis vaivata itseään ja kiinnittää pääomiaan maanviljelykseen, kun he muutenkin saavat kaikki voitot maanviljelijän tuotteista.

Rikkaimmista maanviljelijöistä kuitenkin nopeasti kehittyi suurviljelijöitä samalla kuin pienemmät ja köyhemmät häviävät pois, palkkatyöläisten armeijaan. Teollisuus kapitalisteista myöskin aina joitakin siirtyy maanviljelykseen.

Tarvitaan suuria pääomia ja yhteiskunnallista johtoa.

Maailmassa löytyy äärettömän paljon maata, joka ei ole viljelyskelpoista ilman keinotekoisia kastelua. Tällaisia maita on suunnattomat alat melkein jokaisessa maanosassa. Myöskin löytyy paljon suuria vesiperäisiä soita, jotka kuivaamalla voidaan tehdä viljelyskelpoisiksi. Suurien kastelukananavien kaivaminen sekä jarvien ja soiden kuivaaminen on suuri tehtävä. Sitä eivät voi tehdä enää yksityiset maanviljelijät. Sellaisen töiden suorittamiseksi tarvitaan koko yhteiskunnan voimat ja kannatus.

Milloin yhteiskunta kerran alkaa tällaisia tehtäviä suorittamaan se tuskin on enää kapitalistinen, sillä silloin eivät enää yksityiset voi omistaa tuotannonvälikappaleita. Joitakin tämantapaisia töitä kuitenkin voidaan tehdä kapitalistisessakin yhteiskunnassa. Esim. Panaman kanava Amerikassa. Mutta senkin jo täytyi suorittaa kapitalistisen valtion, eli toisinsanoen, kaikkien maanviljelijöiden yhdessä, yhteiseksi hyväksi, kaupan ja sodankäynnin edistämiseksi.

Pienviljelystä edistävät seikat.

Teollisuuspulat, yhä kiristynvä riisto teollisuuden palveluksessa ja alituinen työttömyys ovat omiaan ajamaan työläisiä takaisin maalle, erittäinkin, kun maata saa verrattain helpoilla ehdoilla. He ajattelevat niin, että maalla he ainakin voivat jotenkin elää ja on edes koti eli paikka, jossa saa iltasin päänsä kalistaa j. n. e.

Rautatiekompaniat ovat saaneet maata hal-

tuunsa ja heidän täytyy saada muuta liikettä myymällä maata mahdollisimman pienissä erissä. Samaten maayhtiöt myyvät maansa mahdollisimman pienissä erissä, saadakseen siten siitä korkeimman hinnan.

Pankit lainaavat jonkun pikkusumman rahaa kiinteistötakausta vastaan, jolla pienviljelijä mahdollisesti pääsee alkuun. Maatuotteidenostaja-trustit koettavat edistää myöskin pienviljelystä, sillä pienviljelijöiltä he voivat ostaa heidän tuotteensa alhaisella hinnalla Maanviljelyskalustrustit myyvät tuotteitaan pienviljelijöille.

Koska maanviljelyksessä ei voida käyttää koneita läpi vuoden, ei suuria ja kalliita koneita kannata hankkia. Paremmat sijoitusmahdollisuudet teollisuudessa, kaupassa ja liikennelaitoksissa.

Tieteen hidas sovittaminen maanviljelykseen, joten alkuperäiset pientuotantoa suosivat menetelytavat ovat säilyneet.

Uutisviljelijäksi siirtyvän pienet varat. Hedelmälliset vuoristo maat, joissa suurviljelystä on vaikea harjoittaa.

Kapitalistiset puolueet pyrkivät säilyttämään pienviljelyksen, että heille säilyisi talonpoikaäänestyskarjaa.

Suur-koneviljelyksen voittokulku varma.

Kapitalistista riistoa maalle paennut teollisuustyöläinen pian huomaa, että sama kapitalismi riistää häntä edelleenkin, kenties vielä enemmän luita ja ytimiä myöten kuin ennen. Jos hän on jo liian vanha ja heikko palaamaan takaisin kone-teollisuuden palvelukseen, menehtyy hän ennenpitkää maalleen liiallisen työn ja huolen murtaamana. Hänen lapsensa palaavat teollisuuslaitoksiin, sillä siellä he tuntevat olevansa vapaammat kuin jahonkin määrättyyn maatilkkuun sidotut, kapitalistien mielinmäärin nylkemät orjat.

Rautatie- ja maayhtiöt sekä pankit, jotka ovat hänelle maan myyneet, imevät hänestä viimeisenkin veri pisanan korkoina ja jollei hän kykene velkaansa kunnollisesti maksamaan, anastavat hänen kontunsa, ajaen hänet perheineen pois peloiltaan ja kodistaan, jos sitä siksi kutsua voi.

Jos hän onnistuisikin nämät vaarat välttämään niin nylkyrit eivät lopu siihen. Hän ei saa tuotteitaan kaupaksi, tai saa niistä vain pilkkahinnan. Joku vaittaa, että hänen ei tarvitsekaan mitään

myydä, koska hän tuottaa kaikkia itse, mitä välttämättömästi tarvitseekin. Sellaiset väitteet ovat hataria. Hän ei tule toimeen yksinään, ilman toisten ihmisten apua. Hänen täytyy markkinoilta ostaa melkein, kaikki tarpeensa, suurinosa ruokatarvareastakin, sillä ei hän voi kaikkia tuottaa eikä valmistaa, mitä on tottunut käyttämään ja tarvitsee.

Maanjako Venäjällä.

Venäjällä oli maat feudaliherrain hallussa. Bolshevitit sanoivat maattomille talonpojille: "Menkää ja ottakaa maat haltuunne, kukin niin paljon kuin voi viljellä, sillä edellytyksellä, että kukaan ei saa maahan omistusoikeutta." Venäjän talonpojat olivat takouskoisia ja vanhoillisia. Heidän ihanteenaan oli tilkku maata ja oma koti. Koska ihmistä ei voi kasvattaa tuossa tuokiossa, eikä suurviljelystä käytäntöön panna ennenkuin saa siihen tarvittavat koneet, niin täytyi heille antaa maata. Jos heivät olisi saaneet maata, olisivat he nouseet bolsheviki hallitusta vastaan ja kukistaneet sen.

Maanjako Venäjällä oli ehdoton välttämättömyys, sillä heidän täytyi elää. Maata täytyi viljellä, vaikka maanviljelyskoneita ei ollutkaan. Mutta käytäntö tulee Venäjän talonpojat nopeasti kypsyttämään yhteiskunnalliselle koneviljelykselle suosiolliseksi. He tulevat herkästi luopumaan maatilkustaan ja omasta pikkukodistaan, kun he näkevät, että maattomanakin on elämä yhtä mukavaa, rauhallista ja huoletonta. Kun he näkevät, että kaikilla on varma toimeentulo, oli maata eli ei. Jos joku heistä itsepintaisesti vaan pitää kiinni maastaan, eikä halua luovuttaa sitä yhteiskunnan viljeltäväksi, annettakoon hänen niin tehdä. Hän tulee ennenpitkää huomaamaan, että hän on huono kilpailija suurviljelykselle. Hän joutuu huonompaan asemaan kuin toiset työläiset ja, tämän huomattuaan, tulee tarjoamaan maataan yhteiskunnan huostaan.

Samaten bolshevitit menettelivät uskonnon kanssa. Hei eivät julistaneet uskonnonkieltoa, vaikka he tiesivätkin uskonnan olevan pelkkää taikauskkoa ja vahingollisen työväenluokalle, mutta he julistivat uskonnon vapauden. He osoittavat talonpojille kuinka papisto on heitä puujan-

nut, ja antavat heille tilaisuuden pitää itse vapaaehtoisesti pappeja yllä, niinkauan kun heitä tarvitsevat. Kokemus on nättännyt, että pappi on siinä tapauksessa huonoimmin palkattu virkamies maailmassa ja lyhyessä ajassa lakkaa olemasta, tarpeettomana. Jos taikuskoisilta talonpojilta olisi yhtäkkiä kielletty uskonnon oikeus, olisivat he nousseet miekalla uskontoaan puolustamaan ja kukistaneet hallituksen.

Nyt, kun Venäjä on työläisten vallassa, tulee siellä suurviljelys tavattoman nopeasti kehittymään. Venäjä tulee kehittymään äärettömän vilkkaaksi teollisuusmaaksi. Se tulee nopeasti yhteiskunnallisessa ja taloudellisessa kehityksessä kohoomaan korkealle, yläpuolelle kaikkein vanhemmanaikuisten yhteiskuntien.

Yleinen kehityksen suunta.

Maanviljelys tulee kehittymään, samaten kuin muutkin tuotannon haarat, täydelliseksi kone-tuotannoksi. Maanviljelystuotanto, samaten kuin muutkin, tulee eristymään ja jakaantumaan eri ilmanaloihin ja maanlaatuihin parhaiten sopivaksi. Silloin maata tullaan viljelemään tie-teellisesti, joten siitä korjattava sato tulee olemaan runsas ja keskeytymätön. Ihmiskunta voi lisääntyä melkein rajattomasti ja välttämätön työaika kutakin yksilöä kohti tulee olemaan olemaan mitättömän pieni, mutta samalla pitää ottaa myöskin huomioon, että ihmisen elintaso aina nousee. Hän kuluttaa aina enemmän ja ilmaantuu aina uusia tarpeita ja kulutushaaroja. Nämät puolestaan vähän pyrkivät pidentämään työajan pituutta, mutta jos ei näin olisikaan, niin ihmiskunnan, talouden, teollisuuden ja yhteiskunnan kehitys pysähtyisi, sillä ei ihminen viitsisi edelleen kehittää tuotantoa teknikkaa, jolle siihen olisi pakoittavaa tarvetta.

Kuitenkin, ihmisen ruumiillinen työ tulee poistumaan melkein kokonaan, koneet suorittavat sen. Ihminen vaan asettaa koneet paikoilleen ja käyntiin, tekee tuotannossa kaiken henkisen eli järjestävän ja johtavan työn.

Kehityksen huippu.

Vihdoin voi tiede kehittyä niin pitkälle, että ihmiselle käy tarpeettomaksi toisen elämän hä-

vittäminen. Kaikenlaisten kasvien kasvattaminen menettää silloin merkityksensä, samaten kuin eläintenkin kasvattaminen, hoitaminen ja pyydystäminen.

Silloin ihmiselle tarpeellinen ravintoaine y. m. tarpeet otetaan koneilla suorastaan luonnosta ja taas valmistetaan koneilla kytännöllisimpään ja sopivimpaan muotoon. Täten näemme, ettei kehityksen kululla ole mitään rajoja. Se menee aina eteenpäin, hitaasti tai nopeasti, riippuen meistä itsestämme.

Elämme aina nykyaikaa.

Me elämme ainostaan lyhyen ajan. Sentähden meidän on saatava niin mukavat olosuhteet kuin mahdollista jo tänäpäivänä. Meidän on aina kohdistettava vapaustaistelumme tämänpäiväisiin olosuhteisiin, eikä odotettava tulevaisuutta. Saatuttaaksemme sen päämäärän, jota kohti pyrimme, täytyy meidän astua joka päivä, askel askeleelta, eikä odottaa sitä päivää, jolloin voisimme tehdä pitkän loikauksen, sillä odottaen se ei tule koskaan.

Suomen vankilassa nälkään näännytetyn 19 v. veljeni muistolle.

Kirj. Toivo Hakala.

Veri veljeni kosta huutaa,
Halun synnyttäin taisteleen,
Kosta, kosta,—syömeni sykkii,
Kaikin nouskaamme voittohon.

Taistos' kaatui hän urhojen lailla,
Eestä luokkansa taisteli,
Toiveensa sammui, elonsa murtui,
Elää muistonsa kallehin.

Kauan elävi marttyyrein muisto,
Se konsanaan unohdu ei,
Kerran nousevi kansa ja maksaa,
Eestä urheitten toverein.

Hammas hampaasta, silmästä silmä,
Säännön kärsiväin muistamme,
Kaikin riennämme eteenpäin innoin,
Vallast' sortajat suistamme.

Idän kaukainen, kärsinyt kansa,
Kahleet vuos' satain katkasi,
Iski armotta sortajat maahan,
Säälin unohti hetkeksi.

Myöskin nousi Brittien kansa,
Eivät armoille alistu,
Heit' on riistetty tuhannet vuodet,
Sodan liekkeihin ajettu.

Hekin nousevat kera maailman
Proletaarien taisteleen,
Puolest' vapauden, veljeys aatteen,
Kaikki yhtyvät joukkohon.

Ovat riistäjät vallassa vielä,
Mutta huomenna ehkä ei,
Kunhan nousevat kostamaan orjat,
Puolest' luokkansa marttyrein.